

Hallituksen sitouduttava pikaisesti ilmastorahoitukseen

Ilmastonmuutoksen hillitsemisessä alkavat ratkaisevat viikot. Maailman johtajat tapaavat ensi viikolla YK:n pääsihteerin Ban Ki-moonin kutsusta osoittaakseen sitoutumisensa ilmastonmuutoksen pysäyttämiseksi. Sen jälkeen kokoontuvalta G20-ryhmältä odotetaan jo konkreettisia päätöksiä operaation rahoittamisesta.

Suomessa keskustelu rahoituksesta on kuitenkin vasta alkamassa, eikä hallitus ole edes ottanut siihen kantaa.

Ilman riittävää rahoitusta ilmastonmuutosta ei pysäytetä, eikä sopimusta saada aikaan ilman mittavia tukia kehitysmaiden päästövähennys- ja sopeutumistoimiin. Riittävän rahoituksen saaminen näyttää olevan tuskien takana.

Euroopan komission viime viikolla esittämä 2-15 miljardin euron rahoituspaketti on otettu kehitysmaissa pettyneenä vastaan. EU:n todellisen osuuden pitäisi olla ainakin 35 miljardia euroa, ja Suomen osuus olisi moninkertainen esitettyihin laskelmiin verrattuna.

Liian lepsut lupaukset vaikeuttavat jo Kööpenhaminan ilmastosovun saavuttamista. Kehitysmaat ovat nähneet teollisuusmaiden pettävän kehitysyhteistyörahoituslupauksensa kerta toisensa jälkeen.

Ympäristöministeriössä Suomen osuudeksi kehitysmaiden tukemisesta on laskeskeltu sata miljoonaa euroa ja epäselvää on, sisällytetäänkö tämä osaksi kehitysyhteistyöksi laskettavaa 0,7 bruttokansantulo-osuutta. Samaan aikaan hallitus leikkasi kuitenkin 76 miljoonalla näihin varoihin suunniteltua kasvua.

Ilmastonmuutoksen, kuten köyhyydenkin, poistamisen hankala piirre on siinä, että niiden aiheuttama lasku moninkertaistuu koko ajan. Viivytely tulee kaikkein kalleimmaksi.

Hallituksen pitäisi siis pikimmin esittää sitoumuksensa Suomen osuudeksi ilmastonmuutoksen pysäyttämiseksi ja vauhdittaa samalla EU:ta riittävän tason saavuttamisessa. Nämä varat eivät voi olla pois köyhyyden vähentämisestä.

Yksittäiset ministerien lupaukset eivät asiassa riitä. Kehitysyhteistyön pitää ohjelmatasolla osallistua ilmastonmuutoksen pysäyttämiseen, mutta sen ensisijainen tavoite pitää olla köyhyyden vähentämisessä. Ei ihmiskunnan osaa pidä näännyttää nälkään.

Riittävää ilmastorahoitusta tarvitaan myös yhä massiivisempien nälänhätien, ympäristöpakolaisuuden, tautiepidemioiden, luonnonkatastrofien aiheuttamien tuhojen ja muun ilmastonmuutoksen aiheuttaman mittaamattoman inhimillisen kärsimyksen vähentämiseen.

Näiden kustannusten sisällyttäminen kehitysyhteistyöhön tuhoaisi jo ennestään liian niukasti rahoitetut toimenpiteet köyhyyden vähentämiseksi. Ilmastorahoitus on myös luonteeltaan teollisuusmaiden korvausta aiheuttamistaan ongelmista.

Mikäli asiaa ei kirjata sopimukseen selkeästi, tulee myös teollisuusmaiden rahoitusvelvoitteiden täyttymisen valvominen mahdottomaksi. Ilmastorahoituksen suunnittelussa ja koordinaatiossa kehitysyhteistyön kokemuksista voi kuitenkin olla apua.

Ilman hallituksen selkeää ja pikaista sitoutumista riittävään tasoon ilmatorahoituksessa voidaan puheet ilmastonmuutoksen pysäyttämistä lopettaa.

Antti Pentikäinen
toiminnanjohtaja
Kirkon Ulkomaanapu